

Bilag 3.

Bemærkninger

til

Forslaget om Ændring i Bestemmelserne om Sammenstød og Bjærgning.

(Ved *Alfred Christensen*).

Meningen med det udarbejdede Lovudkast skulde vel, som ogsaa anført i Betænkningen fra de danske delegerede Side 18, være at bringe dansk Ret i fuld Overensstemmelse med Konventionen.

Heraf turde følge:

- 1) at ingen Lovbestemmelse paakræves paa de Punkter, hvor dansk Ret i Forvejen er i Overensstemmelse med Konventionens Regler,
- 2) at de Lovregler, der bestaar, og som ikke er i Strid med Konventionen, fortsat kommer til at bestaa,
- 3) men at der, hvor Konventionen indeholder Regler, der er i Strid med dansk Ret, maa gives nye Bestemmelser.

Hvis Lovforslaget herefter er i Strid med det særlig under 3) anførte, er man i Virkeligheden udenfor Konventionens Forudsætninger, og Spørgsmaalet, om man bør vedtage Lovforslaget, kan i saa Fald ikke støttes paa, at man ved Loven fyldestgør Konventionen, men kun afgøres efter Hensynet til, om der — naar denne Forudsætning bortfalder — er Grund til at ønske Ændringer, og da navnlig de foreslaaede Ændringer, i den gældende danske Ret. — Den Forudsætning for Betragtningen af Udkastet, at dette fyldestgør Konventionens Fordringer, foreligger nu ikke, idet Udkastet endda paa et saare fremtrædende Punkt er i Strid med Konventionen, og Strid med Konventionen selv blot paa et Punkt betyder jo Strid med Konventionen som Helhed.

Det Punkt, jeg her tænker paa, er, at man, se ogsaa de danske delegeredes Udtalelse Side 20 ad § 222, 2det Stykke, som en praktisk set nødvendig Konsekvens af Konventionens Artikel 4, 3 maatte have den der omhandlede Regel. Denne Regel har man imidlertid i Landstinget ladet udgaa. — Jeg kan finde, at dette har været heldigt, fordi Konventionen paa dette Punkt greb særdeles dybt og ændrende ind i vor Ret. Men jeg ser ikke rettere, end at man ogsaa dermed maa gøre sig klart, at nu gælder det ikke mere at forme en Lov i Overensstemmelse med Konventionen, fordi man nu en Gang har brudt med den, og brudt med den paa det Punkt i Sammenstødsmaterien, hvor den netop strider mod vor gældende Ret.

Som et andet Punkt kan bemærkes, at de danske delegerede Side 22 ad § 225 udtaler, at Konventionens Artikel 8 maa forstaaes som indeholdende en udtømmende Angivelse af de Momenter, der skal tages i Betragtning, hvorfor man lader Ordene „i Særdeleshed“ i § 225 udgaa, medens man dog lidt længere nede under d tager et Moment med, der ikke er nævnt. — Jeg mener derfor, at man hverken formelt eller reelt staar overfor at vedtage eller forkaste et Forslag, der fyldestgør Konventionen, endda heller ikke en Gang et Forslag, der vilde medføre en Lov i de tre nordiske Riger, se f. Eks. Forskellen paa Fristerne i § 227, 4 og Udtrykkene i §§ 224, 2, „begrundet“ og „beføjet“, og at man derfor skal være saare varsom med at ændre Søloven paa disse Punkter, hvor den er indarbejdet og har virket tilfredsstillende.